

Kozmické vajce

Na počiatku všade chaos panoval,
tvar slepačieho vajca mal.

Vesmír vo vajci sa ukryl,
stvorený z protichodných síl.

Jin a Jang sú tma a svetlo,
žena a muž, chlad a teplo.

Protichodné sily vajce rozlomili,
veľký tresk vo vesmíre spôsobili.

Ťažký Jin na zem spadol,
ľahký Jang k oblohe vzlietol.

Nebo a zem oddelili sa,
prvá bytosť Pchan-ku medzi ne postavila sa.

Strhla sa víchrica, keď mal zlosť,
slnko sa rozjasnilo, keď mal radosť.

Jeho oči na slnko a mesiac sa premenili,
jeho slzy rieky a jazerá vytvorili,
jeho vlasy sa na stromy a rastliny pretvorili,
jeho dych a hlas vietor a blesky spôsobili.

Ľuďom všetku múdrosť dal,
počiatkom sveta i života sa stal.

Dávid Mihok, 6.A

Tatranské plesá alebo Nevydarená láska

Jeden smutný, plachý vládca Severného mora,
rozmýšľal, že sestier, bratov i rodičov nemá.
Sedí si on v kútiku a ticho bedáka,
zbadá zrazu, hľa, tam kráča žena dajaká.

No nie taká, čo by sa jej zľakli jagy lebo strašidlá,

vyzerá skôr tá, ako keby víle z oka vypadla.
A skutočne – víla sa z nej vykl'ula,
spod tatranských hôr až sem pribudla.

Jej oči to boli ako odrážajúce sa od slnca jazerá,
keď sa pozrela mužom melódia srdca zaznela.
A na šatách básnilo hviezd ako na nebi ba i viac,
tá žiara krásy siahala skoro na mesiac.

Snažil sa on získať ju, nebolo mu hej,
hovoril si dookola: „Nepáčim sa jej?“
A ten vládca, šuhaj súci, kráľovstvo jej núti,
ale ona neprijme to, zima ju vraj múti.

Vašo prikázal hlbokým vodám Severného mora,
aby vyhl'bili cestu, ktorá by až do Tatier bola.

Také veci ponúka jej, také veci núkol,
no ona len: „Vetrík, vetrík!“ a ten ju odfúkol.
Čože sa tu nepáči ti, čo ťa tu tak týra
no...mŕtve duše námorníkov, málo kvetov, zima.

No ten vlačeň nie a nie sa vzdať,
on chcel tú krásku po svojom boku mať.
A deva, kvapka, kam sa postavila,
jej zvláštna sila pleso tatranské utvorila.

Takto Vašova láska vytvorila plesá,
a teraz každý turista okolo nich plesá.

Kristína Valachová, 6.A

AKO SA SVET ZRODIL

Nič nebolo na začiatku,
len Nun sa plieskal o bralá počiatku.

Jedného dňa zdvíhala sa masa blata,
bola tam aj kopa zlata.

Zo zlata vajíčko sa vytvorilo
a krásne sa zaoblilo.

Raz sa vo vajíčku triaška začala,
to iste vec zvnútra sa von dostala.

Vyskočil z neho Re,
začal sa prechádzať po hore.

Počiatok sveta chcel tvoriť,
aby sa jeho potomok, faraón mohol zvoliť.

Aj Geba a Nut on stvoril,
boh mesiaca Chons to vysnoril.

Doliehal doňho stále,
že bude strážiť hviezdy malé.

Napokon sa aj Chons objavil,
šťastný, že ho Re vytvoril.

Tretie dieťa Šov sa volalo,
vzduchom len tak si lietalo.

Šov podopieral brucho Nut,
aby nočnú oblohu vyformoval už.

Domíník Kucbel, 6.A

Zrodenie sveta

Na začiatku iba Nun bol,
praoceán, čo po zemi tiekol.

Žiadni ľudia, žiadna zem,
žiadne slnko, žiadny deň.

Až za dobu dlhú veľmi,

vynoril sa kus zeme pevný.

Bola to súš a na nej vajce ležalo,
pomaličky, potichučky si tam praskalo.

Vyskočil z neho boh slnka Re,
povedal si, že nejakých ľudí zoženie.

Zrodili sa z neho ľudia i bohovia,
Geb, Nut, Šov, Chons a ešte viac.

Nut sa stala nebeskou klenbou,
mala syna, volal sa Šov.

Geb bol jej manžel, čo už všetci vieme,
predstavoval mocného boha – vládcu zeme.

A Chons bol panovník, aký byť mal,
vládol mesiacu, v noci bol kráľ.

Simona Röhmanová, 6.A

Deti boha slnka

My žijeme v piatom svete.
Pred ním bol štvrtý, isto viete.
Raz sa prevalila veľká potopa,
to predkovia prerazili dieru do neba.
Prišiel vtedy Hastsejalti, hovoriaci boh,
vytvoril ten veľa vecí, nielen ľudí dvoch.
Mal ten ruky mocné ako veľkú stenu,
stvoril z kusa tyrkysu Premenlivú ženu.
Jej mužom bol boh slnka Tsohanoai,
ten čo na chrbte veľkú hviezdu mal.
Mali spolu dve deti všetečné,
no otec nechcel mať s nimi nič spoločné.
Keď synovia väčší boli,
otca o radu poprosili,
či by im v boji nepomohol,
či by zlých duchov nepremohol.

Starena – Pavúčia žena im poradila,
letky darovala, zaklínadlo prezradila.
Keď boh nebol doma, dom dva medvede strážili,
chlapci zaklínadlo odrecitovali,
medvede ich do domu vpustili.
Boh sa vrátil nahnevaný domov, až steny praskali,
konal bez zľutovania, tresol chlapcov o skaly.
Neskôr, keď hnev pominul,
prijal deti za svoje, čarovné šípy im dal,
tými porazili každého – zlých duchov i obra.

Zuzana Nikodémová, 6.A

Zázrak zrodenia sveta

V Egypte vládol piesok a prach,
praoceán Nun v nekonečných tmách.

Raz sa však zázrak začal diať,
keď hmota z piesku mala silu sa vynárať.

Na hmote sa zrodilo vajce,
z ktorého vyskočilo Re-slnce.

Bol to stvoriteľ zeme i života,
stvoriteľ detí i celého sveta.

Nakoniec stvoril boha zeme Geba,
i jeho sestru Nut bohyňu neba.

Nebeskou klenbou sa Nut stala
a ruka boha vzduchu Šova ju podopierala.

Aby sa na svete stále striedal deň a noc,

prišiel boh Chons v podobe mesiaca na pomoc.

Delia sa o vládu vodne i v noci,
aby boli svetu vždy na pomoci.

Rasťo Mackovič, 6.A

Tatranská Kikimora

Praotec Tatran rod tatranských obrov spravoval,
ba i mocných a zdatných synov vchoval.
Dobráčisko Kriváň, hrdý Lomničan medzi nimi vynikali,
no boli aj iní – hrdí, hoci malí.

I dcéry krásne Tatran mal,
každý za nimi sa obzeral.
Vlasy do čiernych vrkočov zapletené,
Venčekom z jemného plesnivca vyzdobené.

Z nich najkrajšia bola Hoľa,
mládencov chcela ju celá hora.
Všimla si ju však zlá Kikimora,
„Budeš ty krásavica, nevesta moja!“

Kikimora, tá zlá ježibabia mať,
tú najkrajšiu devu synovi chcela dať.
Hoci ten iba jedno oko mal,
snáď by Hoľu verne miloval.

Krásna Hoľa radšej smrť volí,
než by sa mala jemu podvoliť.
Kikimora jej za to pomstu žičí,
s podzemnými duchmi rodinu jej ničí.

Slnčný jas čierne oblaky vystriedali,
zlé podzemné sily sa rozhýbali.
Ohlušujúce dunenie a hrmenie sa ozývalo,
lesy i braliská vetrisko rozdrúzgalo.

Kým slabší synovia a dcéry Tatrana utekali,
Kriváň i ostatní mocní s odporom ju zadržali.

Unikla jej krásna Hoľa,
No vtom Kikimora kliatbu zvolá!
Posledné slová kliatby dozneli,
Tatranove deti vyrástli a skameneli.

Nevyschli len slzy žiaľu,
stekali údoliami k Bielemu Váhu.
A kde ony na prekážku natrafili,
morské oká razom vytvorili.

I Hoľa smúti, slzy roní,
Z jej slz Čierny Váh sa rodí.
I ľud jej vlastné meno dal,
Kráľova hoľa stojí vďiaľ.

Adam Mikula, 6.A